

Το Μαρτύριον του Πόντου 1922

**Πρόταση σε Φιλίστορες
του Υπτγού ε.α. Κόντη Ιωάννη**

Χαρ. Καρακασόγλου, γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως, Παν-
τελῆς Σαράφογλου, Παν. Κανδυλάφτης, Κωνστ. Θεοδώ-
ρου, Σπῦρος Δεμιρτζόγλου, Σάββας Ἀντώνογλου, Ἀντ.
Ἀναστασιάδης, Χρῆστος Χατζηγιώργης.

Οἱ κάτωθι δὲ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ δήμει-
σιν τῆς περιουσίας των : Ὁ Μητροπολίτης Ἀμασείας Γερ-
μανός, Θεόδ. Ἀρζογλου, πρόην Βουλευτῆς, Γ. Βεκάρης,
Συμεωνάκης Ἰχτιάρογλου, Παρ. Χατζηγιάννης Γιελκετ-
ζόγλου, Δημοσθ. Λαζαρίδης, Ἀχιλλεὺς Ἀτακίδης, Παῦλος
Παυλίδης, Ἀλέξ. Πατσαλίδης, Θ. Μιχαηλίδης, Π. Πετρό-
πουλος, Ἐκτωρ Δεϊρμετζόγλου, Γ. Ζαχαρόπουλος, Γ. Τσα-
πράζογλου, Ἀθαν. Μπράβος, Παῦλος Δζάμζογλου, Ἡλίας
Λαζαρίδης (οἱ τρεῖς τελευταῖοι ἰατροί).

Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τῶν πλείστον ἐξ αὐτῶν ἐγένετο
ομαδικῶς τὴν 8]21 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Τετάρτην εἰς τὴν
πλατεῖαν τῆς Ἀμασείας, 72 δὲ μάρτυρες Ἕλληνες ὠδηγή-
θησαν ἠνωμένοι, ὅπως θυσιασθῶσιν εἰς τὸν βωμὸν τῆς
Ἑλληνικῆς Πατρίδος. Τὸ πρῶτον δὲ θῦμα τῆς πρωτοφα-
νοῦς εἰς τὸν αἰῶνά μας θυσίας ταύτης ἦτο ὁ ἀρχιμανδρίτης
Πλάτων, πρωτοσύγγελος τῆς Μητροπόλεως Σαμψοῦντος,
εἰς γέρον, ὅστις ἐβάδισεν ἀγέρωχος εἰς τὸν τόπον τοῦ μαρ-
τυρίου, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκήρυξεν εἰς τοὺς ὁμοιοπα-
θεῖς ἀδελφοὺς τὸν λόγον τοῦ Ὑψίστου. Τοὺς ἐκρέμασαν
κατὰ δεκάδα. Ἡ δὲ φοβερὰ αὐτὴ ἐκτέλεσις διήρκεσε μέχρι
τῆς 10ης πρωϊνῆς ὥρας.

Ὁ καθηγητῆς Γ. Παπαμάρκου, ὁ διευθυντῆς τῆς Ὀθα-
μανικῆς Τραπεζῆς Παῦλος Παπαδόπουλος καὶ ὁ ἔμπορος
Θεαγένης Ἐνφιετζόγλου, οἵτινες εἶχον ἀποθάνει ἐν τῇ φυ-
λακῇ τὴν παραμονὴν τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως *ὠδηγή-
θησαν νεκροὶ* εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτελέσεως διὰ νὰ κρεμα-
σθῶσιν, ἔστω καὶ νεκροί !!!

Τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν μετεκομίσθησαν διὰ κάρρων
ἔξω τῆς πόλεως, ἐσυλήθησαν κυριολεκτικῶς, καὶ ἐρρίφθη-
σαν εἰς μίαν τάφρον, ἣτις ἐπληρώθη δι' ἀκαθαρσιῶν.
Ἐθραυσαν τὰς σιαγόνας τῶν θυμάτων διὰ νὰ ἀφαιρέσουν

τούς χρυσοῦς ὀδόντας. Τὴν δὲ ἐπομένην ἐπώλουν εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ἐνδύματα τῶν φονευθέντων, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν ξυλίνων ποδῶν τοῦ φαρμακοποιοῦ Θεολ. Δημητρίου, τοὺς ὁποίους τοῦ εἶχε δωρήσει ὁ Ἐμβερ πασᾶς εἰς ἀμοιβὴν τῶν ὑπηρεσιῶν, ἃς εἶχε παράσχει ἄλλοτε εἰς τὸν ὀθωνικὸν στρατὸν ἐν Ἐρζερούμ.

Ἐν Ὄρδοῦ ἐκρεμάσθησαν οἱ Ἀβραὰμ Τοκαλίδης καὶ Ἐλαμεινώνδας Γρηγοριάδης. Αἱ δύο δ' ἐκκλησίαι τῆς πόλεως ταύτης κατελήφθησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ μετεβλήθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς φυλακὰς.

Ὁ ἐπίσκοπος Ζηλοῦ Εὐθύμιος, ὁ καβάσης τῆς Μητροπόλεως Παντ.Καλαπιτσῆς, ὁ υἱὸς αὐτοῦ Βασίλειος, καὶ ὁ ναυτικὸς πράκτωρ Ἄνδρ. Κολλάρος ἀπέθανον εἰς τὰς φυλακὰς.

Κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑφημερίδα τῆς Τραπεζοῦντος «Ἴστικμπάλ», ἀριθ. φύλλου 425 τῆς 10 Ὀκτωβρίου 1921 κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ ἐκρεμάσθησαν οἱ ἑξῆς : Ματθαῖος Κοφίδης, πρόην βουλευτῆς Τραπεζοῦντος, Ἀλέξ. Ἀκριτίδης, Νικ. Καπετανίδης διευθυντῆς τῆς ἑφημερίδος «Ἐποχή», Γ. Κακουλίδης, Σπ. Σουμελῆς, γραμματεὺς τῆς Μητροπόλεως, Ἰορδ. Σουρμελῆς, Ἰ. Ἀτμοτσίδης, Ἰ. Σταθόπουλος, Ἄβρ. Τεκατλίδης, Ἐπαμ. Γρηγοριάδης.

Ἐπίσης κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ δήμευσιν τῆς περιουσίας των οἱ ἑξῆς : Ὁ Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος Χρῦσανθος, ὁ Μητροπολίτης Κερασσοῦντος καὶ Χαλδαίας Λαυρέντιος, ὁ Μητροπολίτης Νικσάρ Πολύκαρπος, ὁ ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιδίας Ἰωακείμ, ὁ Κωνστ. Γ. Κωνσταντινίδης, Ἀριστοτέλης Νεόφυτος, Μιχαήλ Μαυρίδης, Πελ. Κιορίδης, Χαράλ. Ἐλευθεριάδης, Ἀριστ. Δεληκάρης, Κων. Ἰασωνίδης, Λεωνίδας Ἰασωνίδης, Λάζαρος Τεσπατσίδης, Ἀτματσίδης, Ν. Γ. Μιχαηλίδης, Γ. Καλογερόπουλος, Γ. Ἐλευθεριάδης, Θεόδωρος Ἐμιριτζά, Χαρ. Σιδηρόπουλος ἰατρός, Ἐπαμ. Σακεριάδης διευθυντῆς τῆς Ὀθωμανικῆς Τραπεζῆς, Θεμ. Πατσιάδης, Παῦλος Μακρίδης, Κωνστ. Παπαθεοδώρου, Μ. Γαληνῆς ἰατρός.

Κατὰ τὴν τουρκικὴν ἑφημερίδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως «Τεφίδ-ι-ἔφκιάρ» (ἀριθ. 146 τῆς 4 Νοεμβρίου 1921), κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον καὶ ἐκρεμάσθησαν ἐν Τοκάτ οἱ ἑξῆς: Μ. Σταύρου, Ἰω. Κωνσταντίνου, Δ. Στυλιανοῦ, Λάζαρος Ἰορδάνου, Στ. Παναγιώτου, Κ. Χατζηθεοδώρου, Ἄν. Παυλίδης, Γρ. Χατζηγιάννης, Χατζηλευθεριάδης, Κ. Σαρηγιαννίδης.

Κατὰ νεωτέρας δὲ πληροφορίας, εἰς τοὺς ἐν Ἀμασεία ἀπαγχονισθέντας δέον νὰ προστεθῶσι καὶ οἱ ἑξῆς: Ἄλ. Νεόφυτος, Ἰω. Ἀσβεστόπουλος, Φελέκης, Ἀμανίδης, οἵτινες ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ὄσμαν Ἀγᾶ καθ' ὁδὸν ἐνῶ ὠδηγοῦντο ἀπὸ Ἀμασείας εἰς Σαμψοῦντα. Ἐπίσης ὁ Ἰω. Ἐλευθεριάδης ἐσφάγη καθ' ὁδὸν μετὰ τῶν ἀνωτέρω ἀναφερομένων προσώπων.

Νεώτεραι ἐπίσης πληροφορία περιγράφουσι τὴν ἀφάνταστον τραγικότητα τῆς τύχης τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς πόλεως Ἀλάτσαμ. Πρὸ μηνῶν οἱ Τοῦρκοι ἐφυλάκισαν ὅλους τοὺς ἄρρενας χριστιανοὺς τῆς πόλεως ταύτης, ὅσοι ἦγον ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 12 ἐτῶν. Ὀλίγον δὲ βραδύτερον, ὠδηγήθησαν ἅπαντες οὗτοι ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ κατεσφάγησαν ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Κατὰ μῆνα Ἰούνιον 1921 οἱ Τοῦρκοι συνέλαβον ἑπτὰ ἱερεῖς τῶν πόλεων Ἀλάτσαμ καὶ Μπάφρας, καὶ τῶν περιχώρων, ἀφοῦ δὲ τοὺς ἐβασάνισαν δημοσίᾳ, τοὺς ἐσταύρωσαν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς τοῦ χωρίου Γκιόζκει.

Κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 1921 οἱ Τοῦρκοι ἐφυλάκισαν ὅλα τὰ παιδιά τῶν Χριστιανῶν τῆς Συνώπης, ἡλικίας 9—12 ἐτῶν, καὶ μετὰ μίαν ἑβδομάδα τὰ ἐξαπέστειλον πρὸς ἄγνωστον μέρος. Τὴν αὐτὴν δὲ τύχην ὑπέστησαν τὰ παιδιά τῆς αὐτῆς ἡλικίας τοῦ Γκεζὲ (Σαντζάκιον Συνώπης).

Τὸ ἐν Ἀθήναις κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Πόντου ἀπέστειλε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Σύλλογον Κοινωνίας Ἑθνῶν τὸ ὑπ' ἀριθ. 27 τῆς 13 Σεπτεμβρίου 1921 ἔγγραφον ἔχον ὡς ἑξῆς :

Κύριε Πρόεδρε,

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Πόντου, ἔχον ὑπ' ὄψιν τὸν φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, ὃν ἐξυπηρετεῖ ὁ ὑφ' ὑμᾶς Σύλλογος, λαμβάνει τὴν τιμὴν νὰ περιγράψῃ δι' ὀλίγων τὴν ἐνεστῶσαν ἐν Πόντῳ κατάστασιν τῶν ὁμογενῶν πληθυσμῶν, δίδον οὕτω σαφῆ εἰκόνα τῶν διωγμῶν καὶ τῶν ἀνηκούστων καὶ ἀπεριγράπτων κακώσεων, εἰς ἃς ὑποβάλλονται οἱ Ἕλληνες τῆς Ἑλληνικωτάτης ἐκείνης γῆς.

Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὰ πρὸ τῆς ἀνακωχῆς γεγονότα, διότι ταῦτα ἔχουσιν ἤδη ἐκτενῶς ἐκτεθῆ εἰς τοὺς δύο τόμους τῆς Μαύρης Βίβλου οὓς ἐδημοσίευσε τὸ Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριαρχεῖον.

Δὲν ἦτο ὑπερβολή, ἂν ἐτονίζετο ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς τοῦ Πόντου ὑπέστη ἀσυγκρίτως πολλὰ περισσότερα καὶ κατεδιώχθη πολὺ ἀγριώτερον ἀπὸ τῆς ἀνακωχῆς καὶ ἐντεῦθεν παρὰ ἐπὶ τοῦ παγκοσμίου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ὅποτε ἡ χώρα ἡμῶν ἦτο τελείως ἀποκεκλεισμένη ἀπὸ τῶν συμμαχικῶν Δυνάμεων.

Τὸ συστηματικὸν πρόγραμμα τῆς ἐξοντώσεως ἐφηροσόθη ἐπὶ τῶν πόλεων τῆς παραλίας : Ρίζαιον, Σούρμαινα, Τραπεζοῦς, Πλάτανα, Τρίπολις, Κερασοῦς, Πουλαντζάκη, Ὀρδοῦ, Φάτσα, Οἰνόη, Ἀμισός, Πάφρα, Σινώπη, Ἰνέπολις. Ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ δὲ ἐφ' ὅλης τῆς ὑπαίθρου χώρας καὶ εἰδικώτερον εἰς τὴν περιφέρειαν **Τραπεζοῦντος, Σουρμαίνων, Ριζαίου** αἱ ἀρχαὶ ἐξετόπισαν κατὰ μῆνα Ἰούλιον 1921 ὅλον σχεδὸν τὸν ἄρρενα πληθυσμὸν ἀπὸ 15 μεχρι τοῦ 60οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας καὶ ἀπέστειλαν αὐτὸν εἰς Ἑρζερούμ.

Καθ' ὁδὸν πλείστους ἐξηφάνισαν.

Εἰς τὴν περιφέρειαν **Τριπόλεως-Κερασοῦντος-Πουλαντζάκης-Ὀρδοῦς**, ὁ γνωστὸς καὶ διαβόητος διὰ τὴν ἀγριότητα, σατοράπης καὶ ἀπόλυτος κυριάρχης ὅλου τοῦ Πόντου Ὀσμὰν Ἀγάς, ἀφοῦ ἐδολοφόνησε πλείστους ἐκ τῶν προκρίτων καὶ ἐσφετερίσθη τὰς περιουσίας αὐτῶν, τὸν μὲν ἄρρενα πληθυσμὸν ἅπαντα κατὰ μῆνα Ἰούλιον 1921 ἐξετόπισεν εἰς Χαρπούτ, Μαμουρὲτ Οὐλ-Ἀζίζ καὶ Ἀλπιστάν, τὰς δὲ ὠραίας γυναῖκας καὶ παρθένους διενεμήθη μετὰ τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ, καὶ ἐκ τούτων ἄλλαι μὲν ἐρρίφθησαν εἰς τὰ χαρέμια καὶ ἄλλαι ἐσύρθησαν εἰς τὰ ὄρη ὑπὸ τῶν τσετέδων. Τὰ ἐναπομείναντα γυναικόπαιδα ἀφοῦ ἐστερήθησαν τῶν προστατῶν αὐτῶν

καὶ ὅλης τῆς περιουσίας των, ὑφίστανται τὸν ἐκ τῶν ἀσθενειῶν, ἀσιτείας καὶ πείνης μαρτυρικὸν θάνατον.

Οὕτως ἐν Τριπόλει ἐκ τῶν 2500 Ἑλλήνων ἀπέμειναν μόνον 200 γυναικόπαιδα. Ἐν Κερασοῦντι ἐκ τῶν 14,000 Ἑλλήνων ἀπέμειναν μόνον 4,000 γυναικόπαιδα, λιμοκτονοῦντα καὶ καταδικασμένα εἰς βέβαιον θάνατον. Εἰς τὴν περιφέρειαν *Φάτσας καὶ Οἰνόης* ἐπέδραμον καὶ κατὰ μῆνα Ἰούλιον τὰ ὄργανα τοῦ Ὄσμαν Ἄγα καὶ ἀφοῦ ἐξετόπησαν ἅπαντα τὸν ἑλληνικὸν πληθυσμὸν ἀτιμάσαντα τὰς γυναῖκας καὶ τὰς παρθένους, διήρπασαν τὴν κινήτην καὶ ἀκίνητον περιουσίαν των, στερήσαντες αὐτοὺς τῶν πάντων. Οἱ μάρτυρες οὗτοι Ἕλληνες εἶνε βεβαίως καταδικασμένοι ἐκ τῶν προτέρων εἰς θάνατον, ἀφοῦ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ φθάσωσιν μέχρι Χαρπούτ. Εἰς τὴν περιφέρειαν *Ἀμισοῦ-Πάφρας* ἡ ἐξόντωσις ἐγένετο συστηματικωτέρα καὶ ἀγριωτέρα. Ὁ μετατοπισμὸς τῶν ἀρρένων τῶν περιφερειῶν τούτων ἐγένετο τμηματικῶς εἰς 5 συνοδείας. Ἡ πρώτη καὶ δευτέρα κατὰ μῆνα Μάρτιον ἀποτελοῦντο ἡ μὲν μία ἐκ 2000 ἀνδρῶν καὶ ἡ ἕτερα ἐκ 1900. Ἡ τρίτη κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐκ 2000 ἀνδρῶν. Ἡ τετάρτη καὶ πέμπτη κατὰ μῆνα Μαΐον—Ἰούλιον ἐκ 560 ἡ μία καὶ 620 ἡ ἄλλη.

Πλησίον τῆς πολίχνης Καβάκ, ἣτις ἀπέχει 8 ὥρας τῆς Ἀμισοῦ, ἐνῶ οἱ ἀπελαθέντες Ἕλληνες κατήρχοντο μίαν κλιτύν, τὰ συνοδεύοντα αὐτοὺς ὄργανα τῆς ἐξουσίας ἤρχισαν σφοδρὸν πῦρ ἐναντίον των οὕτως ὥστε ἐκ μὲν τῆς πρώτης συνόδειας ἐφονεύθησαν 530 καὶ τῆς τρίτης 660. Τῶν ἄλλων συνοδειῶν αἱ ἀπώλειαι ἀγνοοῦνται. Οἱ ἐπιζήσαντες κακὴν κακῶς, ἀφοῦ ἀπεγυμνώθησαν τῶν χρημάτων, κοσμημάτων καὶ αὐτῶν τῶν ἐνδυμάτων των ἐστάλησαν, κατατροχόμενοι καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῆς πείνης, τῆς δειψῆς καὶ τῶν πολλαπλῶν κακουχιῶν, εἰς Σεβάστειαν, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μαλάτειαν, Χαρμούτ, Μαμουρετ Οὐλ-Ἀζίζ καὶ Ἀλπιστάν.

Ἄπαντα τὰ χωρία πέριξ τῆς Σαμποῦντος ἐπυροπολήθησαν, ἐκ τῶν γυναικοπαίδων δὲ τὰ πλεῖστα ἐξοντώθησαν καὶ ἄλλα ἐστάλησαν εἰς τὸ ἐσωτερικόν. Ἐκ τούτων μία συνοδεία ἐκ 5000 διῆλθεν ἐκ Σεβαστείας, τῆς ὁποίας ὅμως παντελῶς ἀγνοεῖται ἡ τύχη.

Ἐν Πάφρα ἀφοῦ ἐφορολόγησαν τὸν ἄρρενα πληθυσμὸν ἀπὸ 50—300 λίρας ἕκαστον, μετὰ ταῦτα τὸν ἐξετόπισαν, καὶ οὐχὶ μακρὰν τῆς πόλεως ἐντὸς 3 ἡμερῶν ἐφονεύθησαν περὶ τοὺς 2000. Οὕτως ἐναπέμειναν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ πλουσία ταύτῃ πόλει τοῦ Πόντου μόνον περὶ τοὺς 700 ἄρρενας, ἔχοντες ἡλικίαν ἄνω τῶν 70 καὶ κάτω τῶν 10 ἐτῶν. Μετὰ τὴν ἐξόντωσιν τὰ ὄργανα τῆς ἐξουσίας καὶ οἱ κάτοικοι ἐλεηλάτησαν τὰς οἰκίας καὶ τὰ καταστήματα. Ἡ διαρπαγὴ διήρκεσεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας. Κατόπιν ταύτης οἱ ἐναπολειφθέντες στεροῦνται καὶ τῆς παραμικροτέρας ἐλπίδος ζωῆς.

Τὰ Ἑλληνικὰ χωρία τῆς περιφερείας Μερζιφοῦντος καὶ Κάβζας διήλθον διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.

Οἱ Τοῦρκοὶ ὅλων τῶν περιφερειῶν τούτων ἠτίμασαν τὰς γυναῖκας καὶ τὰς παρθένους, μέγαν δὲ ἀριθμόν, οἱ στρατιῶται καὶ οἱ τσετέδες ἀπήγαγον εἰς τὰ ὄρη. Πολλαί, μὴ θέλουσαι νὰ ὑποστῶσι τὴν ἀτίμωσιν, ηὔτοκτόνησαν, ἀπαγχονηθεῖσαι. Πολλοὶ δὲ γονεῖς, μὴ ἀνεχόμενοι νὰ ἴδωσι τὰς θυγατέρας καὶ τὰ τέκνα των εἰς χεῖρας τῶν Τούρκων, ἐφόνευσαν αὐτά.

Ταῦτα ἐν ὀλίγοις, κύριε Πρόεδρε, καὶ ἐν ἀμυδρᾷ σκιαγραφία τὰ δεινοπαθήματα τοῦ πολυπαθοῦς Πόντου.

Τὸ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ Πόντου ἐνώπιον τῆς τραγικῆς ταύτης εἰκόνας τῆς πατρίδος του εὕρισκόμενον, μὲ πόνον ψυχῆς καὶ ὀδύνης ἀπεριγράπτου, ποιεῖται θερμὴν ἔκκλησιν εἰς τα φιλόανθρωπα ὑμῶν αἰσθήματα καὶ δι' ὑμῶν εἰς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ εἰς ὅλα τὰ φιλόανθρωπα Σωματεῖα τῆς Εὐρώπης, ὅπως προσέλθωσιν ἀρωγοὶ καὶ σώσωσιν ἐκ βεβαίου θανάτου τὸν ἐκ τῆς μαχαίρας τοῦ προαιωνίου τυράννου καὶ τὸν ἐκ τῆς πείνης ἐπαπειλούμενον μάρτυρα Πόντιον Ἑλληνισμόν.

Βέβαιοι, κύριε Πρόεδρε, ὅτι ὁ πόνος ὁ τόσον μεγάλος, εἶναι πόνος κοινός, καὶ ὅτι θὰ πράξετε πᾶν ὅ,τι ἀνθρωπίνως εἶναι δυνατὸν πρὸς σωτηρίαν τῶν κοινῶν ἀδελφῶν, διατελοῦμεν μετὰ βαθυτάτου πρὸς ὑμᾶς σεβασμοῦ.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος

Α. Σ. ΝΕΟΦΥΤΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

(Ἐπογραφή)